Kraków, dnia 16 września 1935 r.

KRAKOWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 22.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

Dział urzędowy.

122

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH z dnia 2 września 1935 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w m. Wadowicach.

Na podstawie art. 410 pkt. 9 i art. 415 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, pozj 663) na wniosek wojewody krakowskiego z dnia 6 maja 1935 r. L. KBB. II-14-5, oparty na uchwale Tymczasowej Rady Powiatowe w Wadowicach z dnia 25 lutego 1935 r. zarządzam, co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1. Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże,

lub przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż 1 rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1-ym, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2. Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonemi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę, zdatną do picia, — o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3. O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4. W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. 1 Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem gminnym.

§ 5 Połączenia domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim, na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem, lub miejscem przeznaczonem na jego umieszczenie, do rurociągu ulicznego, wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Połączenia te, na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego, stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 6. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, zwolnienie traci swą ważność.

Kolonjom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych, domów o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić, do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego, — zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7. W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest niewystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8. Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) wraz z późniejszemi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9. Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10. Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonem zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyleń technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymywanie domowe instalacji wodociągowej.

§ 11. Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenia z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdem zauważonem uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim, od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie, należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości

§ 12. Zarząd Miejski może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1)w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu do hydrantów pożarnych;

4) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych, zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1, w terminie. wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13 Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jako też wskutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu, albo też spowodowane przyczynami, wskazanemi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadamiani.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14. W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godziny 8,

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15. Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym, albo powinny były być połączone z tym wodociągiem w myśl § 1 i § 2, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę zużytą dla celów domowych pobiera Zarząd Miejski według swego uznania ryczałtowo lub według miesięcznych wskazań wodomierzy.

Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych. Celem kontroli pobierania wody przysługuje

Zarządowi Miejskiemu prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczania ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 91 pkt. b.

§ 16. Opłaty za wodę, używaną dla celów przemysłowych, będą pobierane według specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17. Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza, wynikłe z winy użytkowcy, ponoszą właściciel nieruchomości (ust 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszta trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18. Za prawo korzystania ze wspólnych zdrojów i studzien (§ 6) właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt zdroje te i studnie zostały zbudowane, uiszczają opłatę według taryfy (§ 91 pkt. b i § 93).

§ 19. Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat ryczałtowych z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20. Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 21. W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do Kasy Zarządu Miejskiego na koszta badania kwotę, ustaloną w taryfie.

Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach, ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przyczem w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza, oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 22. Jeżeliby przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące: poprzedzający zepsucie się wodomierza i następny po wstawieniu nowego wodomierza.

§ 23. Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego, połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Opłaty, nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24. Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone

z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków, nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 25. Nieruchomości prywatne, niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonemi w § 24, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku,

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych tudzież do grup budynków, jak np. kolonje robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez władze za właściwy.

§ 26. Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 24, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnemi kanałami ulicznemi,

§. 27 O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 28. W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach, względnie okresach ustalonych po myśli §§ 24, 25 i 26, Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnemi.

§ 29. Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń, — koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 30. W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości, lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 24, względnie przewidziany w § 25.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 31. W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody deszczowe powinny być odprowadzane poza jej obręb osobnemi kanałami.

§ 32. Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski.

Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, szczególniej, gdy chodzi o nieruchomości, posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia (§ 2 ust. 2).

§ 33. Każda nieruchomość powinna być skanalizowaną oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-im mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam,

gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą, lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszemi przepisami, — przyczem Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 34. Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno spławną lub też o ile istnieją w ulicy odrębne przewody, służące do odrowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprawadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzedniem uzyskaniu pozwolenia.

§ 35. Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.,

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów, oraz produktów o temperaturze powyżej 40 ^{0} C,

d) substancyj wybuchowych i łatwo palnych jak benzyna, eter, alkohol i t. p.,

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40 ^{0} C lub zawierających kwasy i zasady należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 36. Przyłączenie drenażu domowego, jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych, może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37. Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące, jak i nowoustawiane, powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdem podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wyprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Przezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w każdem mieszkaniu, złożonem z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp spłókiwany wodą; w przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdem samoistnem mieszkaniu, złożonem z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłókiwany, o wymiarach co najmniej 0.85x1.15 m., oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w punkcie b) dla mieszkań nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłókiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko, ilość ta może być odpowiednio zmniejszana w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzania ustępów we wszystkich mieszkaniach, Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłókiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38. Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki doły ściekowe i kloaczne.

Przy przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materjałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39. Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnemi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu za pomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przyczem urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40. Przepompowanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Sporządzenie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41. Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 42. Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 43. Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszemi przepisami i wogóle zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 44 Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45. W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo również od godziny 18 do godziny 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46. **Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznemi, albo powinny były być połączone z temi kanałami, na podstawie § 24 i § 25, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.**

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze (§ 17), Zarząd Miejski może pobierać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Opłaty nieuiszczone w terminie, będą ściągnięte według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materjał części instalacyjnych.

§ 47. Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materjałów nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 48. Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiedniemi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49. Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie gdy to jest niemożliwe, zewnątrz budynku w studzience o wymiarach, wynoszących co najmnief 0.8 x 1.3 m. i głębokości 1.8 m. z materjału trwałego niegnijącego ani kruszejącego, jak np. cegły, kamienia, betonu, żelazobetonu i t. p.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o śrenicy 0.6 m. w świetle, zaopatrzony w szczelną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50. Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1 m. 50 cm. pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 51. Leżące przewody wodociągowe wewnątz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0.3 m. pod podłogą. Zabrania się przytem układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowem. Przeprowadzenia rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dookoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian zapomocą odpowiednich haków, uchwytów, lub klamer w odstępach co najmniej 3 metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złemi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52. Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle.

Przed wannami, zbiornikami klozetowemi i pisuarowemi należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronionem jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie na poddaszach zbiorników, bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakiemikolwiek przyborami kanalizacyjnemi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 53. Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 13 mm.,

b) wylot nad wanną, dyżym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm,,

c) polewaczką podwórzową, ogrodową lub uliczną — 26 mm,,

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — conajmniej 38 mm.

Średnice przewodów do przyborów, wskazanych wyżej, powinny wynosić:

Przewody	do przyborów wskazanych wyżej pod literami			
	a	b	c	d przy 38 mm.
do 2 wylotów	13 mm	20 mm	32 mm	50 mm
przy 3—6 wylotach	20 „	26 „	38 „	80 „
„ 7—10 „	26 „	32 „		100 „
ponad 10 wylotów	32 „	38 „		100 „

W wypadkach zasługujących na uwzględnienia właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a)—d) norm.

Przewody.

§ 54. Przewody wodociągowe mogą być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm. i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane zapomocą kształtek, t. zw. krępowanie rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i t. p.

Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane zapomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	— 13 mm	grubość ścianek	— 2,5 mm
„	— 20 „	„	— 2,5 „
„	— 26 „	„	— 3,25 „
„	— 32 „	„	— 3,5 „
„	— 38 „	„	3,5 „
„	— 50 „	„	— 3,5 „

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	— 13 mm	grubość ścianek	— 3,5 mm
„	— 20 „	„	— 4,5 „
„	— 26 „	„	— 5,5 „
„	— 32 „	„	— 6 „

Wyżej podane grubości ścianek rur żelaznych ocynkowanych i rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55. Przewody odprowadzające ścieki z poszczególnych części i nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności, w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłókiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możności, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane nazewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno zapomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 56. Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0,30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1.30 m. pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 57. Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2% spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych 40%, przewodów oddeszczówek — 60‰.

§ 58. Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy	100 m/m	—	0,03
„ „ „	150 „	—	0,02
„ „ „	200 „	—	0,015
„ „ „	250 „	—	0,01
„ „ „	300 „	—	0,01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczania odpowiedniego przemywania przewodów zapomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 59. Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka wanny, umywalni lub pisuaru 50 m/m.

od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów 70 m/m,

od klozetów wodnych 100 m/m,

od rynien deszczowych z ganków i balkonów 50—70 m/m,

od rynien deszczowych z dachów 100—150 m/m.

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych i t. p. 100 m/m,

od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych 100—150 m/m,

od rynien deszczowych 150 m/m,

dla głównego przewodu podwórzowego 150—200 m/m i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny wogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000² powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczyć odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60. Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linją pionową większym niż 45⁰. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linją pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45⁰, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytem umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61. Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m. do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 m/m i wyprowadzona do wysokości od 0.5 m. do 1,0 m. ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62. Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne lub oliwne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych,

połączone z przewodami kanalizacyjnemi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnemi.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne lub oliwne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wody lub oliwę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić: przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. co najmniej 75 m|m,

przy wpustach co najmniej 100 m|m,

przy rurach deszczowych co najmniej 100—150 m|m.

Średnice rury syfonowej powinny być następujące: przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t p. 40 m|m,

przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuścikach podłogowych 50 m|m,

przy miskach klozetowych 100 m|m,

przy rurach deszczowych z ganków i balkonów 50—70 m|m,

przy rurach deszczowych z dachów 100—150 m|m,

przy wpustach w suterenach i piwnicach 100 m|m,

przy wpustach podwórzowych 150 m|m.

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie popowinny być większe niż 5 m|m., ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 63. W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowemi (§ 39) należy za urządzeniami, zabezpieczającemi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwy, zamykane ręcznie, o konstrukcji, umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej

Spustowe rury deszczowe.

§ 64. Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materjałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 65. Wodę z podwórz, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się zapomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i niedopuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1,45 m. pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 66. Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonemi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, uwalnie i t. p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnemi, wkręconemi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 67. Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawione w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie zapomocą metalowego korka, Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe i t p.

§ 68. Rury przelewowe od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i wogóle takie rury. które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnemi; takie rury należy wyprowadzać wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety

§ 69. Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0.85 m.x1.15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony zapomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materjału. Ściany do wysokości 1.2 m. od podłogi powinny być nieprzewsiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośredniem wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm. nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie, pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnemi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 m/m głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłókiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach. o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm. umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m. przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płóczący (płóczkę), umieszczony nie niżej niż 1,6 m. nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłókujące pomiędzy płóczką a miską powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską

klozetową powinno być uskutecznione zapomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury, łączącej płóczkę z miską klozetową, powinna wynosić w świetle co najmniej 30 m/m.

Przy każdem spłókiwaniu miski powinno się wylewać z płóczki co najmniej 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund.

Do spłókiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłókujące (np. przyciskowe) uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzenia klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t. p. Przemywanie misek klozetowych zapomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 70. Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materjału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne lub oliwne i w stałe lub perjodyczne spłókiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczalne przy ścianach w sposób, podany w § 66 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 71. Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0.80 m., celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 72. Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk

§ 73. Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie dren.

§ 74. Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 75. Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przyczem główna linja odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski,

Materjał przewodów.

§ 76. Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków, niżej w § 77 wy-

szczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 77. Zewnątrz budynku, w odległości co najmniej 2,0 metrów od ścian mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych, z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzień, głębszych piwnic i wogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowemi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowe lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał syfonów.

§ 78. Należy używać syfonów z następujących materjałów:

a) przy średnicy 40 mm — ołowiane lub mosiężne, niklowe w jednej sztuce;

b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce;

c) przy średnicy 100 mm — dla pojedynczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż, co miska materjału;

d) przy średnicy 100 mm — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne;

e) przy średnicy 100 mm i więcej — od wpustów podwórzowych - żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materjału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materjału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaljowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowemi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo zapomocą mosiężnych łączników.

Materjał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 79. Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materjałów przewodów odpływowych, z któremi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materjał zmywaków.

§ 80. Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne, z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody, lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przyczem w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaljowane.

Materjał misek klozetowych.

§ 81. Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W usiępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaljowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał studzienek.

§ 82. Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materjał przewodów deszczowych spustowych.

§ 83. Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m. nad poziomem terenu powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m. nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub

żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materjału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materjał innych części kanalizacji.

§ 84. Wszelkie materjały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materjałów i urządzeń, jeszcze nieznormalizowanych, orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85. Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materjału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni t. t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm.; kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzne powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m., długość kształtek 0,6m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy	średnicy	100	mm	—	15	mm
„	„	150	„	—	17	„
„	„	200	„	—	19	„
„	„	250	„	—	22	„
„	„	300	„	—	25	„

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86. Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć skaz, pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna conajmniej wynosić -

przy	średnicy	50	mm	—	5	mm
„	„	70	„	—	5	„
„	„	100	„	—	6	„
„	„	150	„	—	6	„
„	„	200	„	—	6	„

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy	średnicy	50	mm	—	3,5	mm
„	„	70	„	—	3,5	„
„	„	100	„	—	4,5	„
„	„	150	„	—	4,5	„
„	„	200	„	—	4,5	„

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 87. Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrz.	średnica	25	mm	grub.	ścianek	3 mm
„	„	30	„	„	„	3,5 „
„	„	40	„	„	„	4 „
„	„	50	„	„	„	4 „

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88. Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 89. Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowe pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, nie wiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie spłókiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT

§ 90. Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:

a) do projektu domowego urządzenia wodociągowego zł. 5,—

b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego zł. 5,—

2) za rozpatrzenie projektu:

a) domowego urządzenia wodociągowego od formatu „ 2.—

b) domowego urządzenia kanalizacyjnego od formatu „ 2.—

3) za dozór Zarzadu miasta nad wykonywaniem budowy:

a) domowego urządzenia wodociągowego „ 5.—

b) domowego urządzenia kanalizacyjnego „ 5.—

4) za przeprowadzenie rewizji i próbę ciśnienia domowego urządzenia wodociągowego:

a) instrumentami Zarządu Miejskiego „ 10.—

b) instrumentami obcemi „ 2.—

5) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia „ 10.—

6) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego „ 10,—

§ 91. Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo korzystania z wody w nieruchomościach, które powinny połączone być z wodociągiem miejskim, pobierane będą następujące opłaty ryczałtowe:

Za wodę dla użytku domowego obliczoną według norm minimalnych, ustalonych poniżej, pobiera Zarząd Miejski:

a) po 0,60 zł. za 1 m³ z nieruchomości połączonych z wodociągiem miejskim, oraz z nieruchomości, których właściciele nie dopełnili obowiązku połączenia,

b) po 0,30 zł, za 1 m³ z nieruchomości zwolnionych od obowiązku połączenia z wodociągiem miejskim w myśl § 6-go niniejszych przepisów.

Za minimalną normę zużycia wody przyjmuje się:

Na lokal 1-izbowy 4 m³ miesięcznie
„ „ 2- „ 7 „ „
„ „ 3- „ 10 „ „
i t. d. po 3 m³ na każdą izbę.

Dla suteren i poddaszy normy te zmniejsza się o połowę.

Za izbę uważa się każde pomieszczenie o powierzchni podłogi wynoszącej najmniej 12 m².

Jeżeli lokal składa się wyłącznie z izb, w których każda ma powierzchnię podłogi wynoszącą mniej niż 12 m², wówczas dla po-

mieszczeń tych przyjmuje się normy o połowę mniejsze.

Pomieszczenia o powierzchni powyżej 48 m² liczy się:

od 49 do 60 m² — za 2 izbowe
„ 61 „ 90 m² — „ 3 „
„ 91 „ 120 m² — „ 4 „
„ 121 „ 150 m² — „ 5 „

i każde dalsze 30 m² powierzchni za jedną izbę.

Przy wyznaczeniu opłat według norm nie bierze się pod uwagę piwnic, szop i t. p. pomieszczeń, w których nie używa się wody, natomiast liczy się do opłat stajnie, obory garaże tudzież suteryny, w których mieszczą się sklepy, warsztaty, przetwórnie i t. p.

§ 92. Ryczałtowa opłata za wodę, użytą na cele gospodarstwa rolnego, ogrodniczego i t. p. wynosi:

a) od sztuki bydła rogatego (konia, krowy) kwartalnie 2 zł.

b) od sztuki bydła drobnego (cielęcia, świni, owcy) kwartalnie 1 zł.

c) na polewanie ogrodów o powierzchni przekraczającej 100 m², za każde 100 m² powierzchni — kwartalnie 2 zł.

d) na oranżerje od 1 m² użytkowej powierzchni — kwartalnie 0.10 zł.

e) od każdego powozu, bryczki lub innego pojazdu — kwartalnie 2 zł.

f) od samochodu osobowego — kwartalnie 2 zł.

g) od samochodu ciężarowego — kwartalnie 3 zł.

§ 93. Za wodę pobieraną ze zdrojów ulicznych w dzielnicach, gdzie nie istnieje przymus, pobiera się opłaty w wysokości 0,30 zł. za 1 m³ wody, której zużycie będzie obliczane według zasad, podanych wyżej w § 91.

§ 94. Przy pobieraniu opłaty według wskazań wodomierza za wodę użytą na potrzeby domowe pobiera się za 1 m³ 0.60 zł.

Jako minimum zużycia wody na potrzeby domowe, stanowiącego podstawę do pobrania opłaty w przypadku faktycznego mniejszego zużycia przyjmuje się ilość 50 litrów na głowę i dobę.

§ 95. Za wodę użytą na cele przemysłowe pobiera się przy zużyciu miesięcznem:

ponad 100 m³ — za 1 m³ 0,50 zł.
„ 1000 „ — za 1 „ 0,45 „
„ 2000 „ — za 1 „ 0.40 „

§ 96. Przy pobieraniu opłaty według wskazań wodomierzy za wodę, użytą na inne cele, poza wymienionemi w §§ 94 i 95 pobiera się:

a) za wodę, użytą przez urzędy państwowe i samorządowe oraz w budynkach użyteczności publicznej, jak szkoły, szpitale i t. p. — jak również za wodę, zużytą na cele ogrodnictwa, na potrzeby rolne, dla bydła domowego i t. p. za 1 m³ 0.60 zł.,

b) za wodę, zużytą na cele budownictwa za 1 m³ 0.45 zł.

§ 97. Za wodę zużytą dla celów wyżej niewymienionych, pobiera się opłatę, ustanowioną w drodze umowy pomiędzy Zarządem Miejskim a pobierającym wodę,

§ 98. Za wodę zużytą do gaszenia pożaru, nie będzie pobierana opłata.

W nieruchomościach uiszczających opłaty za wodę według wskazań wodomierza, ilość wody zużytej do gaszenia pożaru odliczać się będzie w stosunku 150 litrów na minutę od jednego hydranta za czas trwania pożaru.

§ 99. Przy zastosowaniu opłat za wodę według wskazań wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, będą pobierane następujące opłaty:

1) za korzystanie z wodomierzy miesięcznie:

a)	za wodomierz o śred. dopł. 13 mm	— zł.	1.60
b)	„ „ „ „ „ 20 „	— „	2.00
c)	„ „ „ „ „ 26 „	— „	3,00
d)	„ „ „ „ „ 30 „	— „	3.50
e)	„ „ „ „ „ 40 „	— „	4.60
f)	„ „ „ „ „ 50 „	— „	14,00

2) za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie, gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar 10 zł.;

3) za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, — rzeczywiste koszta naprawy z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4) za odczytanie wodomierza w wypadkach przewidzianych w § 17 ustęp 5 3.00 zł.

§ 100. Za korzystanie, względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej w celu odprowadzania wód ściekowych z nieruchomości, uiszcza się opłatę w **wysokości 40% opłaty za wodę**.

§ 101. Za roboty, wykonywane przez Zarząd Miejski na koszt właścicieli nieruchomości, pobiera się następujące opłaty;

1) za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połącze-

nia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 20% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tem jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10-ciu metrów;

2) za połączenia domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 20% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tem jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10-ciu metrów;

3) za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich spowodowaną wadliwem działaniem urządzeń domowych, — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 20% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociągowych na koszt właściciela nieruchomości, — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 20% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

5) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości, — rzeczywiste koszta roboty, dozoru i administracji miejskiej;

6) za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości zdrojów wodociągowych — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 20% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW.

§ 102. Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra: **Korsak** Podsekretarz Stanu

123

OBWIESZCZENIE WOJEWODY KRAKOWSKIEGO
z dnia 31 sierpnia 1935 r.
w sprawie utworzenia Kierownictwa Budowy Zbiornika w Rożnowie.

Na podstawie upoważnienia Pana Ministra Komunikacji z dnia 15 czerwca 1935 r. Nr. P-5-172-12 35 utworzyłem podlegające mi „Kierownictwo Budowy Zbiornika w Rożnowie“, którego zadaniem jest wykonanie na rzece Dunajcu budowy zapory, zakładu wodno-elektrycznego, oraz wszelkich innych robót związanych z tą budową, wraz z przeprowadzeniem potrzebnych czynności administracyjnych i prawnych, administracja wykonanemi budowlami i wykupionemi gruntami.

Siedzidą Kierownictwa jest miejscowość Rożnów poczta Zbyszyce.

Kierownikiem budowy zamianowany został inżynier Ziemowit Śliwiński.

Wojewoda: **Wł. Raczkiewicz.**

124

POSTANOWIENIA KOMISJI OSZCZĘDNOŚCIOWO-ODDŁUŻENIOWEJ DLA SAMORZĄDU PRZY KRAKOWSKIM URZĘDZIE WOJEWÓDZKIM
z dnia 17 czerwca i 7 września 1935 r.
o wszczęciu postępowania oddłużeniowego.

Na podstawie art. 17 ust. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) i § 14 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 231) Komisja postanawia wszcząć postępowanie oddłużeniowe co do: gmin miejskich: Tarnów, Stary Sącz i Żywiec i gminy wiejskiej Sowliny — (postanowienie z dnia 17 czerwca 1935 r.)
gmin miejskich Brzesko, Dobczyce, Kęty, Nowy Targ i Wieliczka — (postanowienie z dnia 7 września 1935 r)

Sekretarz: **Mgr. Przetocki**

Przewodniczący: **Jan Pałkoń**

Dział nieurzędowy.

PRZETARGI

Więzienie w Tarnowie zakupi loco magazyny więzienia: Cebuli 1000 kg., fasoli 2500 kg., grzybów suszonych 100 kg., kapusty 13000 kg., ziemniaków przebieranych z gruntów piaszczystych zdatnych do dłuższego przechowania 250000 kg., kaszy perłowej 1500 kg., mąki pszennej 65 proc. 9000 kg. mąki żytniej pytlowej 55 proc, 3500 kg., mąki razowej 90 proc. 25000 kg , marchwi 2000 kg. ogórków kiszonych 500 kg., pietruszki 500 kg. pomidorów w beczkach (konserwa) 500 kg. sera 600 kg., słoniny 3000 kg., szczawiu w beczkach (konserwa) 200 kg., a ponadto śledzi świeżych normalnej wielkości o zawartości do 1200 szt. w beczce — 10 beczek, jaj około 7000 szt., mleka około 4000 litr. mięsa wołowego około 2000 kg., śmietany około 400 litrów.

Artykułyod śledzi do śmietany będą dostarczane w miarę zapotrzebowania, co się tyczy reszty artykułów termin dostawy wg umowy.

Oferty w zamkniętyah i opieczętowanych kopertach wraz z próbkami i podaniem ceny zaoferowanych produktów loco więzienie należy składać do dnia 25 września 1935 r. godziny 11-tej w południe.

Do oferty należy dołączyć wadjum w gotówce lub papierach wartościowych w wysokości 5 proc. wartości zaoferowanych produktów.

Szczegółowych informacji o warunkach dostawy udziela Naczelnik Więzienia w godzinach urzędowych.

Naczelnik Więzienia S. Wojtczak
podkomisarz S. W.

---

5 Okręgowy Urząd Budownictwa w Krakowie, plac św. Magdaleny L. 2 rozpisuje:

PRZETARG

1. Instalacja wod. kan. centr. ogrz. i urządzenia kuchni parowej w koszarach Bema w Krakowie na dzień 18 września godz. 11.
2. Instalacja zbiornika na naftę przy ul. Zabłocie w Krakowie na dzień 19 września godz. 11.
3. Instalacja odwodnienia kanal. magazynu w Mikołowie na dzień 19 września godzina 12.
4. Instalacja odgromów w Lublińcu na dzień 19 września godz 13.

Informacje oraz druki ofertowe otrzymać można w godzinach urzędowych.

Składanie wadjum i ofert określają warunki przetargu.

Prawo wyboru oferenta, zmniejszenia lub zwiększenia robót i unieważnienia przetargu zastrzeżono.

Kierownik Okr. Urzędu Budownictwa Nr. V

Zwinięcie agencji pocztowej Jurków k Limanowej i uruchomienie pośrednictwa.

Zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 24 maja 1935 r. Nr. GMOrg. 1152 została zwinięta z dniem 15 września 1935 r. agencja pocztowa 3-go stopnia Jurków k. Limanowy, powiat Limanowa, Województwo Kraków, a w jej miejsce uruchomione z dniem 16 września 1935 r. pośrednictwo pocztowe o rozszerzonym zakresie działania przynależne do agencji pocztowej Dobra k Limanowy.

Miejscowy okręg doręczeń i zamiejscowy okręg pocztowy agencji pocztowej Jnrków k Limznowej zostaje włączony z dniem 16 września 1935 r. do zamiejscowego okręgu pocztowego agencji pocztowej Dobra k Limanowy.

Nowa mównica telefoniczna w Kościelisku

Z dniem 1 września 1935 r, zaprowadzono w agencji pocztowej Kościelisko służbę telefoniczną w kategorji „L“ t. j. w dni powszednie od godz. 8 — 12 i od 15 — 18, w dni świąteczne od godz. 9 do 11 i od 15 — 16.

Wymieniona agencja otrzymuje połączenie za pośrednictwem centrali telefonicznej Zakopane 1.

Z dniem 5 września 1935 r, zaprowadzono w agencjach poczt telegr. Bukowina i Poraj k Częstochowy służbę telefoniczną w kategorji „C“ t. j. od kwietnia do końca września od godz. 7 — 21 i od 1 października do końca marca od godz. 8 — 21 w dni powszednie, zaś od godz. 8 — 12 i od 15 — 18 świąteczne. w miejsce dotychczasowej „L“. t j. w dni powszednie od godz. 8 — 12 i od 15 do 18, w dni zaś świąteczne od godz. 9 do 11 i od 15 do 16.

Z dniem 10 sierpnia 1935 r zaprowadzono się w upt Jordanów służbę telefoniczną w kategorji „C“ t. j. służbę całodzienną w dni powszednie od 1 kwietnia do końca września od godz. 7 do 21, a od 1 października do końca marca od godz. 8 — 21, zaś w dni świąteczne od godz. 8 do 12 i od 15 do 18 w miejsce dotychczasowej „L“ tj. w dni powszednie od godz. 8 do 12 i od 15 do 18, a w dni świąteczne od godz. 9 do 12 i od 15 do 16.

Z dniem 10 sierpnia 1935 r. zaprowadzono w Up. Ropczyce służbę telefoniczną w kategorji „C“ tj. służbę całodzienną w dni powszednie od 1 kwietnia do końca września od godz. 7 do 21, od 1 października do końca marca od godz. 8 do 21, zaś w dni świąteczne od godz. 8 do 12, i od 15 do 18 w miejsce dotychczasowej „L“ w dni powszednie od godz. 8 — 12, i od 15 do 18, a w dni świąteczne od godz. 9 do 12, i od 15 do 16.

Zagubienie względnie kradzież dokumentów zgłosiły następujące osoby.

1) Brafman Leib Kraków, ul. Lwowska 45, kradzież paszportu na wyjazdy do wszystkich krajów Europy i poza Europę, wydanego przez Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej w Berlinie,

2) Augustynek Feliks, ur. 22 października 1899 r. w Zalesiu pow. Chrzanów, kradzież książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Wadowice

3) Jakubiec Stanisław, ur. 1 września 1907 r. w Detroit w Ameryce Północnej, zamieszkały w Bieżanowie Nr. 254 pow. Kraków, kradzież książeczki wojskowej wydanej przez P. K U. Nowy Targ.

4) Wiechciówna Marja, Tłuczań Nr. 190 pow. Wadowice zagubienie dokumentów osobistych; 1) dowodu osobistego, 2) zaświadczenia przynależności gminnej, 3) świadectwa moralności, wydanych przez Urząd Gminny w Tłuczaniu.

5) Siekaj Antoni, ur. 31 grudnia 1898 r. w Brynicy pow. Jędrzejów, zam w Nowej Olszy ul. Piękna Nr. 19, kradzież książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Sosnowiec, obecnie w Zawierciu.

6) Szul Józef Stefan, ur. 3 kwietnia 1908 r. w Woli Bliższej pow. Łańcut, zam. w Krakowie przy ul. Jabłonowskich Nr. 10/12, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U, Łańcut.

7) Storch Szymon Hirsch, ur. 1 sierpnia 1893 r. w Bochni, zam. w Krakowie przy ul. Miodowej 17, zagubienie karty zwolnienia z wojska, wydanej przez P. K. U. Kraków Miasto.

8) Lenart Stanisław, Górka Narodowa 88, zagubienie świadectwa z I półrocza, II kursu z działu mechanicznego Państw. Szkoły Przemysłowej w Krakowie, wydanego przez Dyrekcję tej Szkoły.

9) Cholewa Tadeusz Wawrzyniec, ur. 11 listopada 1904 r. w Tarnowie, zam. w Krakowie przy ul. Jabłonowskich 10/12, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Kraków-Miasto.

10) Derfel Henryk, Krzeszowice ul. Krakowska 259, zagubienie świadectwa z I półrocza, II kursu z działu mechanicznego Państwowej Szkoły Przemysłowej w Krakowie, wydanego przez Dyrekcję tej Szkoły.

11) Gawlik Adam, Prądnik Czerwony, ul. Gdyńska 31, zagubienie świadectwa z I półrocza, II kursu z działu mechanicznego Państw. Szkoły Przemysłowej w Krakowie, wydanego przez Dyrekcję tej Szkoły.

12) Mytnik Marek, ur. 26 kwietnia 1909 r. w Gosprzydowej, pow. Tarnów, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U, Tarnów.

13) Jarosz Józef, Rudze, zagubienie dowodu tożsamości konia Serja D. Nr. 113306 wydanego przez R. I. K, w Krakowie.

14) Niedojadło Mikołaj, ur. 4 grudnia 1892 r, w Żabnie pow. Dąbrowa, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Tarnów.

15) Dr. Warzecha Wincenty, ur. 30 grudnia 1894 r. w Grybowie i tam przy ul. Grunwaldzkiej Nr. 333 zamieszkały, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Nowy Sącz.

16) Skradziono legitymację Nr. 3901 wydaną przez Dyrekcję Okr. Poczt i Telegrafów w Krakowie na nazwisko Tabencka Helena żona Alojzego kierownika oddziału w Urzędzie telefonicznym Kraków.

17) Zgubiono legitymację Nr. 1842 wydaną przez Dyrekcję Okr. Poczt i Telegrafów Kraków na nazwisko Kramarzowa Danuta żona Leszka naczelnika urzędu pocztowego w Muszynie.

18) Smogorzewski Bonifacy, ur. 24 maja 1908 r. w Białej — Szczepanowicach pow. Ostrów woj. Białostockie, książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Warszawa-Miasto.

19) Bałabuszyński Zdzisław Feliks, zamieszkały w Krakowie Rynek Główny 44, zagubienie świadectwa dojrzałości wydanego przez gimnazjum IV im. Henryka Sienkiewicza w Krakowie.

20) Stawowski Józef, Kraków ul. Krowoderska 8, zagubienie świadectwa dojrzałości wydanego w r. 1932 przez gimnazjum V im. Jana Kochanowskiego w Krakowie,

21) Fielek Franciszek, ur. 12 października 1908 r. w Lipnicy Dolnej, zamieszkały w Rakowicach Nr. 93. zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Wilno.

22) Rejowski Stanisław, ur. 27 kwietnia 1895 r. w Starym Sączu, zagubienie świadectwa dojrzałości wydanego przez Państwowe Seminarjum Męskie w Kętach wojew. krakowskiego w dniu 13 listopada 1915 r.

23) Nowicki Wawrzyniec, syn Juljana i Marji z Sołtysików, ur. w Posadzie Dolnej w r. 1893, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Sanok.

24) Pas Wojciech, syn Jana i Weroniki z Górów, ur. w r. 1908 w Nawsiu pow. Ropczyce, zagubienie zaświadczenia wojskowego o niezdolności do służby wojskowej, wydanego przez P. K: U. Dębica.

25) Mgr. Seinfeld Salomon,ur. w r. 1909 zamieszkały w Nadwórnie, kradzież książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Stanisławów.

26) Biel Tomasz, Limanowa, zagubienie dowodu rejestracyjnego samochodu ciężarowego Kr. 5912 wydanego przez Urząd Wojewódzki Krakowski.

Zestawienie II powszechnego spisu ludności.

Główny Urząd Statystyczny (Biuro powszechnych spisów) wydał drukiem pierwsze wojewódzkie zestawienie II powszechnego spisu ludności, dotyczące województwa wileńskiego. Dalsze zestawienia w przygotowaniu.

Adres Redakcji i Administracji „Krakowski Dziennik Wojewódzki" Kraków, ulica Basztowa 22, telefon Nr. 111-41

Dziennik Wojewódzki wychodzi regularnie 1-go i 15-go każdego miesiąca.

Cena jednego egzemplarza 1.20 zł. — Przedpłata na rok 1935 wynosi: roczna 18 zł., półroczna 9 zł, kwartalna 4·50 zł.

Cena ogłoszeń całej strony Dziennika 50 zł., za wiersz szpaltowy 50 gr., drobne ogłoszenia do 10 wierszy jednorazowo 5 zł. wraz z egzemplarzem dowodowym. Należytość za prenumeratę, ogłoszenia za poszczególne egzemplarze należy przekazywać na rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności w Krakowie. Konto Nr. 409.144 Administracji Dziennika Wojewódzkiego.

Drukarnia „Krakowska" Kraków ul. św. Jana 13, tel. 144-65, pod zarządem A. Gablankowskiego